

GIRLS CHANNEL

Play i acció!

Lara Glitter

Cristina Triana

 **BARCANOVA
EDITORIAL**

Títol original: *Girls Channel. ¡Dale al play!*
Un projecte de Tormenta www.tormentalibros.com

Primera edició: març de 2026

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la llei, que estableix penes de presó i multes, a més de les indemnitzacions corresponents per danys i perjudicis, per a aquells que reproduïssin, plagiessin o comunicuessin públicament, totalment o parcialment, una obra literària, artística o científica, o la seva transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada per qualsevol mitjà, sense l'autorització preceptiva.

© del text: Laura Glitter, 2026

© de les il·lustracions: Cristina Triana, 2026

© de la traducció: Elena Martín Valls, 2026

© Editorial Barcanova, SA, 2026

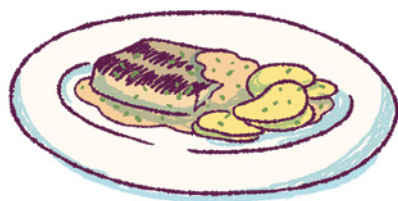
Bac de Roda, 64, Edifici D, 1a planta. 08019 Barcelona
www.barcanovainfantiljuvenil.com

ISBN: 978-84-489-6735-2

Dipòsit Legal: B 1337-2026

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

La gran inauguració, el plató i el lluç

Per fi havia arribat el dia!
Encara no s'ho podia creure!

I el que menys es podia creure de tot era que arribaria tard. **I per culpa del lluç!**

Des que se n'havia assabentat, l'Ari no havia pogut concentrar-se en res més. I això que estava més que acostumada a parar atenció a tot el que passava al seu voltant. Però és que allò era al·lucinant. Increïble. Fabulós. **Com un somni fet realitat.** Seria una bomba!

Havia passat a mig matí d'un dia d'allò més normal. La megafonia del centre havia fet crrrggg i després nyiiiii, i havia donat pas a un **anunci extraordinari.** I mai més ben dit.

—Estimats alumnes, com sabeu, la nostra escola té un fort compromís amb la modernitat —havia dit la Norma, la directora, mentre pastava boletes de massilla blava per tapar, amb la foto d'uns capibares, l'última esquerra que havia aparegut en una paret del seu despatx—. I què pot ser més modern que **crear contingut**?

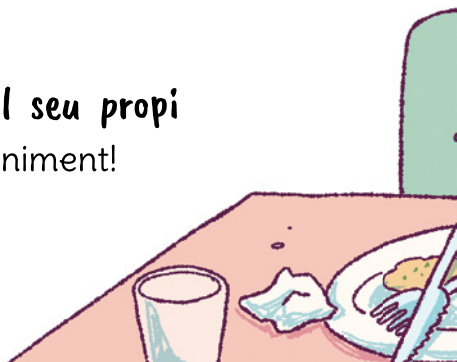
Després de la pregunta van sorgir un munt de propostes que van volar per les aules de sisè de primària: «el rellotge intel·ligent de la meva besàvia», «el formatge *cottage*», «els braçalets de l'amistat»...

La directora, però, no les va sentir, perquè la megafonia només funcionava en un sentit, i va continuar parlant com si res.

Va explicar que posaria en marxa un projecte perquè els estudiants es convertissin en creadors de contingut utilitzant el material que el centre posaria al seu abast al quartet del pati durant l'esbarjo de després de dinar.

L'Ari havia al·lucinat.

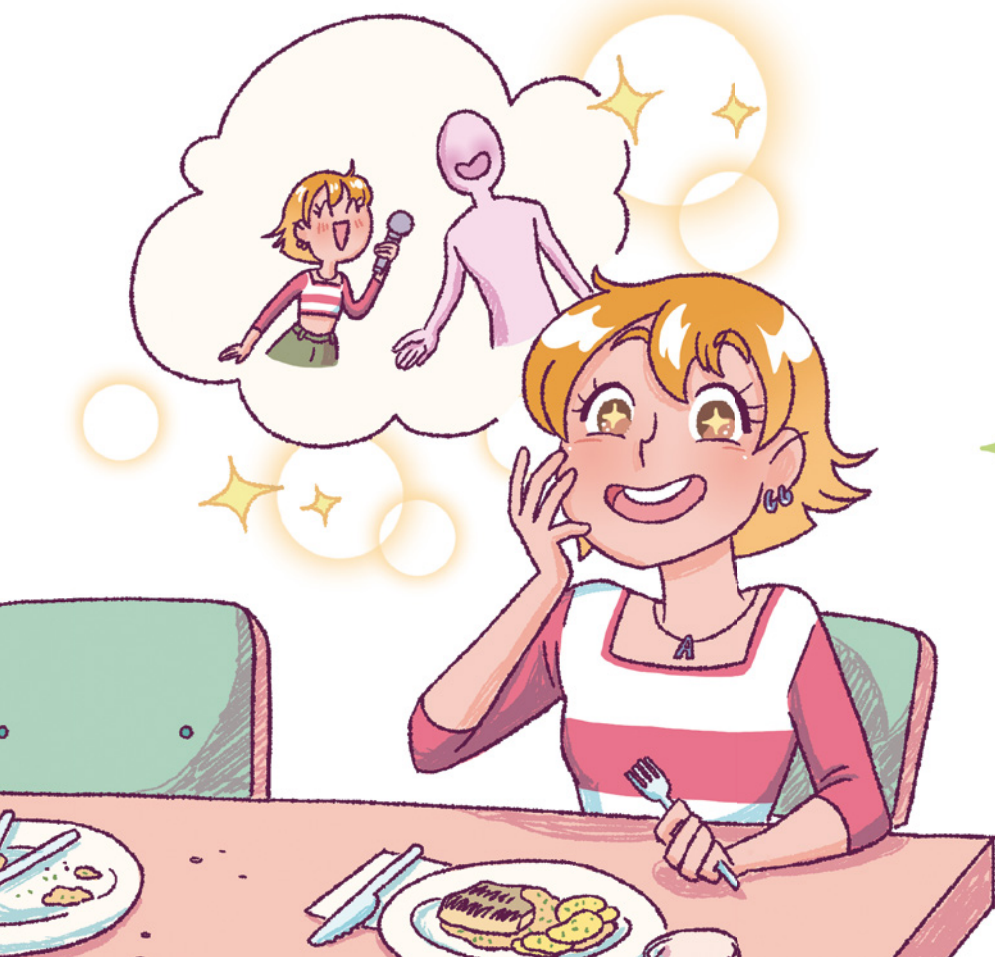
L'escola Lesarnes tindria **el seu propi canal privat** de notícies i entreteniment!

I, SENS DUBTE, ella en formaria part.

Potser fins i tot el podria **dirigir**.

Des que tenia memòria, l'Ari sempre havia somiat convertir-se en una gran **periodista**. I ara, per fi, disposaria de tots els mitjans necessaris per posar en pràctica la seva vocació com calia.

Ja es veia davant la càmera, amb el micròfon a la mà i els focus il·luminant-la, entrevistant polítics, artistes, científics, esportistes i tota mena de **personatges il·lustres**.

Ho veia molt clar. Nítid com una pel·lícula en 4K Ultra HD.

SERIA PERFECTE!

Només calia la contrasenya que la Norma havia enviat als pares perquè els alumnes i les famílies de l'escola Lesarnes poguessin veure el canal.

I potser algun dels seus companys tenia un parent que treballava a la tele i, així que la veiés, li oferiria una feina com a entrevistadora superjúnior en un mitjà de comunicació de debò.

Mai no se sap què pot passar! I l'Ari estava decidida a aprofitar l'oportunitat.

Per això li feia tanta ràbia que just (just!) el dia de la inauguració del plató hi hagués lluç amb salsa verda al menjador. Detestava el peix. I encara més si duia coses verdes! Havia tardat **una eternitat** a menjar-se'l i ara arribava tard.

Així que ara travessava el pati a correuita, empesa per la il·lusió i els nervis. Portava a la mà

la seva càmera de fer fotos instantànies, de la qual no se separava en cap moment, perquè no sabia mai quan podria trobar alguna cosa digna de ser immortalitzada.

—EM SAP GREU! —es va disculpar amb un noi de cinquè a qui gairebé atropella amb les preses—. És un tema **de vida o mort**.

Quan va arribar a l'entrada del quartet que serviria de plató, només hi va trobar uns quants alumnes arremolinats. Segurament estaven comentant l'acte d'inauguració. I ella se l'havia perdut! Quina mala sort!

Però, bé, l'important era a dins, a l'altra banda d'aquella porta grisa i bruta que algú havia acabat de destrossar amb un **grafit horrible**.

Quin desastre!

Com podia ser que alguns tinguessin tan poc sentit de l'estètica? Ella ja se n'encarregaria, de donar veu a artistes de debò a través del canal!

—Jo de tu no hi entraria —la va avisar algú, en un to de veu tan dolç que, per un moment, l'Ari va pensar que en girar-se toparia amb un **cotó fluix de sucre parlador**.

Gairebé. Però no.

De fet, era la Cloe. I arrufava tant el nas que semblava un conillet.

L'Ari no la coneixia gaire perquè anava a l'altre sisè, al B, però sí que sabia que era tota una **experta** en moda, maquillatge i aquesta mena de coses.

Sense dir res més, la Cloe va ruixar una mica de perfum davant la porta dibuixant una X a l'aire, i se'n va anar.

—Per què ho has fet? —va preguntar l'Ari.

Però la Cloe ja no la va sentir.

Què havia estat allò?

Segurament era un pas d'alguna d'aquelles rutines per convertir-se en «It girl» o ves a saber què.

Bé, JA N'HI HAVIA PROU! No podia perdre ni un minut més.

Es va plantar davant la porta i va prendre una glopada d'aire. Ho va fer per asserenar-se, com li havia ensenyat la seva germana gran, però de seguida descobriria que havia estat una de les idees més inoportunes que havia tingut darrerament.

Després, va agafar el pom i va empènyer la porta.

I aleshores... **OH, NO!**

Invasió cromanyona

La primera cosa que va sentir l'Ari va ser una pudor molt forta de **suor rància**.

ECS!

—Però d'on ve aquesta mala olor? —va remugar, tapant-se el nas amb la màniga.

El més fàcil era pensar que feia molt de temps que era allà, enganxada a les parets com un **slime** de color marró caca barrejat amb gris i verd moc, des de l'època en què el quartet s'havia utilitzat com a gimnàs.

Perquè aquella habitació ronyosa no s'assemblava gens al **PLATÓ somiat** de l'Ari.

De fet, no s'assemblava a cap plató, en general.

Les parets, que potser en algun moment de la prehistòria havien estat blanques, ara eren grises amb **taques groguenques**.

En comptes d'un munt de focus engegadors, la il·luminació depenia d'un parell d'anells de llum subjectats amb uns peus de fiabilitat dubtosa.

I l'únic mobiliari consistia en una taula de professor amb un ordinador que més aviat semblava una arma llancívola, i unes quantes cadires escampades ací i allà. Ni rastre del sofà elegant en què l'Ari tenia pensat rebre els seus convidats durant les entrevistes!

Quina decepció! Però tenia remei. Així que agafés les regnes del canal, segur que se li acudiria la manera de millorar una mica aquell desastre.

—No pot ser... —es va lamentar l'Ari, eixugant-se les llàgrimes dels ulls per poder enfocar millor.

Perquè també hi havia la possibilitat que el **núvol tòxic** no vingués del quartet, sinó de les persones que hi havia a dins en aquell moment. I això tenia una solució força més complicada.

GIRLS CHANNEL

L'**ARI** somia ser periodista i investiga
els misteris més estranys de l'escola.
A la **CLOE** li encanta la moda i vol compartir
els seus millors trucs i consells.
La **FABI** està decidida a demostrar
que el futbol no és una cosa només de nois.
La **XIP**, experta en tecnologia,
només vol passar desapercebuda.

Totes quatre formen les Girls Channel
i porten el canal de continguts de l'escola.
Però el que comença com un joc, acaba
convertint-se en una competició amb la colla
dels nois més brètols del seu curs.
Aconseguiran mantenir-se unides
i tirar endavant el seu canal?

www.barcanovainfantilijjuvenil.cat

ISBN 978-84-489-6735-2

1498453

9 788448 967352